

חורף 2020

לזכרו של ינאי צוקיאל
צורכו הראשון של מעלין מורי הדרכ

דבר העורק :

אני הוא עץ מאוד זקן ושבע ימים
ראיתי כבר רוחות עזות ורעמים
אתה עלה קטן מתנועע
בטוח בעצמו, הכל יודע
קח איתך צידה לדרך, את ניסיוני
אל תזלזל, אולי זה כל מה שיש לי
כי יש ימים יפים הכל פורח
ויש שעות קשות הכל בורח

גיליון זיכרון לינאי, ראשון לדרך ללא ינאי נוכח ביננו.

בחרתי להתחיל את דבר העורך במילותיו של ישי לפידות בשיר עלה קטן שלי, כי את המגזין
צידה לדרך החל **'נאי'** ערך אותו, השפיע מיכולתו, מניסיונו, מרוחו וכישרונו על מנת שייצא
לאור כנדרש מדי חודש בחודשו.

להחליף אדם ברוך כישרונות ויכולות בתפקיד אין זה דבר קל, להחליף חבר לדרך, חבר
לעבודה שנים רבות אשר איננו ביננו, עוד קשה שבעתיים.

את **'נאי'** הכרתי בהיותי קצין סיור צעיר במשטרת מרחב חיפה, וכפי שסיפר איתן חברו לדרך
במשטרה, בעת ההספד בהלוויה, היו מגיעים השניים לזירות מורכבות ופועלים יחדיו.
לאורך השנים הצטלבו דרכנו לא אחת הן בשטח והן במרכז ללימודי משטרה .

שנים מאוחר יותר בעת יציאתי לגימלאות נפגשנו שנית כמורי דרך, ינאי טרח וחיבר אותי
בתחילת דרכי לעבודות וכך נשאר, כזיכרון טוב של איש טוב בעל חיוך ורצון לתרום ולתת.

לא היה כול ספק כאשר פנו אלי לעריכת המגזין, כי הגיליון הראשון יהיה **לזכרו fe נאי**,
להיכנס לטביעת רגלו אשר פילסה את הדרך עבורנו כולנו, בידע, בכתיבה ובשיתוף חומרי
הדרכה.

המשיכו לקרא את המגזין אשר נערוך עבור כולנו, **ובקשה קטנה לי אליכם** ... כאשר תפתחו
את המגזין הזה, הבא אחריו וכן הלאה העיפו מבט קצר בכותרות הפתיחה, ראו את השם
נאי עוֹנֵיאל ניבט אליכם כעורך הראשון ומייסדו של המגזין, הציפו לשנייה את דמותו
בעינכם והמשיכו הלאה ... כך נזכור את חברנו .

feכט

יואל עדה-פלדטיין

קצת מהשפחה

קשה לחשוב **ש'נא'י** כבר לא איתנו. רק לפני כחודש וחצי **'נא'י** הלך לעולמו, בטרם עת. במהלך הזמן הזה, הזיכרונות עולים כל הזמן, גם של הרגעים הקשים של ימיו האחרונים, כאשר המחלה התפשטה. אבל בעיקר זיכרונות של הרגעים היפים. **'נא'י** נולד לפני 58 שנה, וגדל בארץ. בתקופת הילדות, ינאי למד חקלאות, עד לגיוסו לנח"ל. בשנים שלו בצבא תרם לביטחון

המדינה וגם ליישובה, תוך הקמת יישובים, לאחר שירותו הצבאי, **'נא'י** התגייס למשטרה, ושירת במשך השנים כקצין במז"פ. תוך כדי שירותו, **'נא'י** הלך אחרי הלב, והצליח לסיים שני תארים בלימודי ארץ ישראל, וקורס מורה דרך. לימודיו שירתו אותו אחרי פרישתו מהמשטרה, כאשר התחיל קריירה שניה בתחום שהוא אהב תמיד – הוראת דרך.

אי אפשר שלא לחשוב על החיוך המקסים שלו, שמאחוריו הלב הענק שלו. **'נא'י** ידע להעניק אהבה לכל אחד ואחד – בלי הרבה מילים (למרות שתמיד היה לו על מה לדבר) – חיבק אותנו בעצם נוכחותו. **'נא'י** אהב לדבר על הכל – אקטואליה, פוליטיקה, אוכל, אפילו לספר בדיחות. **'נא'י** תמיד הסתכל על חצי הכוס המלאה, ותמך בנו בכל מעשה ידינו. גם שלא היינו בטוחים בעצמינו, גישתו החיובית עזר לנו להתגבר על פחדינו.

ינאי אהב את החיים ותמיד רצה שנהנה. אפילו בימים שהוא כבר היה חולה, דרש שלא נהיה עצובים, ושנצחק בלוויה שלו – שנספר בדיחות. ובעיקר אהב להנחיל מידיעותיו. זכורים לנו היטב הטיולים הרבים שיצאנו אליהם. בכל טיול, שמחנו לשמוע את **ינאי** מסביר על הגיאוגרפיה, ההיסטוריה, הטבע של המקום. גם שהמחלה הקשה עליו, **ינאי** לא ויתר, והמשכנו לטייל. בטיול האחרון, יצאנו להרי יהודה. **ינאי** היה כבר קשה ללכת, אך עדיין הצליח לתת לו הסברים על המקום.

ינאי אהב את הארץ, ואהב אותנו - האישה, הילדים, הנכד, האחים, האחיינים ואחייניות.

אנחנו תמיד נלכוד ונאהב אותו.

המשפחה

ינאי היקר.

חברות של 10 שנים מסתיימת בעצב רב עם פטירתך לאחר מאבק אמיץ במחלה קשה. עבדנו יחד בהדרכת טיולים בארץ ובהנהלת האגודה, תמיד היית איש ביצוע ברמה גבוהה, מקצועית ויעילה.

ינאי איש חכם ורחב אופקים, בעל חשיבה יצירתית.

היה לי לכבוד לשוחח אתך ולהגיע לסיעור מוחות שתמיד הביא לתוצאות מעניינות ומאתגרות.

הלכת איתי מתחילת הדרך להנהלת אגודת מורי הדרך, תמכת וסייעת ככל שאפשר. נסענו אתה ואני כנציגי הכנס שעשינו באוגוסט 2013 בגבעת עדה ובאנו להציג את הבעיות העיקריות של מורי הדרך בשטח, ובעיקר להלין על הסכם קיבוצי שמפלה את מורי הדרך בתיירות פנים.

כאשר הסתיימה הישיבה ואחרי המענה שקבלנו ישבנו ברכבת ועשינו דיון מה נעשה בעתיד. ניתחת את המצב בדרך אופיינית לך וסיכמנו שיוצאים לדרך – הולכים לבחירות!

מודה אני לך על הקמת מגזין תיירות לתפארת – שעמלת להקמתו וקידמתו במקצועיות מגוונת לטובת מורי הדרך.

כואב לי ועצוב להיפרד ממך כל כך מהר.

קיוויתי לעוד שנים רבות של חברות ודרך משותפת.

אני מודה לך ומוקיר את כל עשייתך למען מורי הדרך.

בשם כל חברי האגודה וכלל מורי הדרך ובשמי אנו נפרדים ממך בכאב.

ומאחלים למשפחתך שלא תדעו עוד צער.

נשמור את זכרך לעד.

בני כפיר יו"ר האגודה

והנהלת האגודה.

רבים הרגעים בחיי בהם יכולתי לצפות מתוך אינטואיציה את אשר יקרה... אך את הרגע הזה שאני אעמוד כאן ואספיד אותך... רגע זה לא האמנתי שיקרה.

רק לפני שבוע הייתי אמור להגיע לבקר אותך עם עוד מספר חברים ואתה התקשרת וביקשת שלא נבוא, מאחר ומצבך אינו מאפשר זאת. האמת... שבאותו הרגע הדלקת לי את כל נוריות האזהרה ונתת לי להבין לאן מובילה תשובתך שכן, התשובה "לא" מעולם לא הייתה שגורה בפיו.

כך שכאשר צלצל הטלפון אתמול בבוקר בשעה 08:11 דקות וששי היה על הקו, הבנתי שהבשורה עומדת להגיע וברעד עניתי לשיחה...

לידיעתך, אתה האדם הראשון שאני סופד לו, אין אני מורגל לשבת ולכתוב שורות מאין אלה למרות שעברנו שעות של כתיבה משותפת והגהה על דוחות של זירות מוות, מעולם לא תיארתי לעצמי שיגיע היום ואדבר אליך מעל גבי הנייר.

ההכרות ביננו החלה בשנת 1984 עת הייתי מדריך בבית הספר לשוטרים ואתה הגעת אלי כחניך. באותה העת לא תיארתי לעצמי כי שלוש שנים לאחר מכן נפגש ונמשיך לבלות את המשך שירותנו ולחלוק ביחד את אותו המשרד במשך 17 שנים, עד אשר אני עזבתי ואתה תפסת את מקומי.

נכון שעל פי ההיררכיה המשטרית הייתי מפקדך אך למען האמת, האווירה אותה יצר מנדל במשרד הייתה יותר חברית מפיקודית.

כמות השעות אותן עברנו יחדיו יצרה ביננו מערכת חברות אותה לא ניתן לתאר מעל דפים אלה. כן... כן... זר לא יבין זאת. שעות משרד, ושעות לילה מאוחרות, וטלפונים או הודעות ביפר מהמוקד המקפצים אותנו מזירת רצח אחת לשנייה, ומנתקים אותנו מהמשפחות, ומשיגרת היום אל תוך המגע עם המוות והאכזריות שבאדם.

זוכר אני כי בתחילת הדרך במשרד המעבדה הניידת חיכינו ככיליון עיניים למשמע הקריאה בקשר ל... "אורן 59 כאן צפון" ולמרות שידענו כי מאחורי כל קריאה שוכב אדם מת, האדרנלין גרם לנו לפעול ללא רגש ורוח השליחות וצוו השעה הניעו אותנו בכל אשר פעלנו.

את הדרך לזירה היינו מעבירים בשנים הראשונות בצחוקים, הומור שחור על המוות ולא ידענו כי למעשה אנחנו בתהליך של הדחקה נפשית לקראת הדברים איתם אנו עומדים להתמודד ברגע שבו תעצור הניידת בזירה. מרגע העצירה פנינו היו משתנות, תהליך ההתלבשות בסרבליים הלבנים היה מתבצע בשקט, ודקה לאחר מכן ידענו איש איש את מה שעליו לעשות ואיך עליו לנהוג. היינו צוות מקסים כשכל אחד מאתנו השלים את חברו. למען האמת עבר תחת ידנו כמעט בית קברות שלם כאשר כל גופה גורמת לעוד חור בגבינה הנפשית שלנו (וזאת מבלי שנדע באותם הימים את מה שצופן לנו העתיד....).

ינאי'... עומד אני כאן ורואה אותך ניצב מולי עם המצלמה רכון מעל גופה, או אוחז במברשת עם אבקה ומנסה לפתח טביעת אצבע או להעתיק אותה, או אוחז בפנס הפולייליט ורוכן לחפש בזירה ראיות זעירות כגון שערות או כתמי זרע על מנת לעזור בפענוח. אני שומע באוזני כרגע את השיחות המקצועיות שניהלנו תוך כדי סיעור המוחות מעל הגופה והרחק מאוזניהם של החוקרים. או בוויכוחים המקצועיים אותם ניהלנו מעל התצלומים ובעת כתיבת הדוחות.

לנצח אחרות את החיוך שלך לאחר שבילית ימים ושעות רבות בתוך חדר העבודה ליד ארון הסופר-גלו אשר בסיומם הצלחת לפתח ולצלם טביעת אצבע שהוסרה מעל סלוטייפ או חפץ אחר שהיה חלק ממטען חבלה, או פריט אחר שנאסף בזירת העבירה.

י'א' בטוח אני שאתה מביט מלמעלה ורואה מה רב מספר האנשים שבאו ללוות אותך ואומר לך את האמת.... אני בכלל לא מתפלא שכן...מלאך היית בחיך (מי כמוני יודע) וצר לי שכרגע אתה מצטרף לחבורת המלאכים של מעלה, למרות שלאור התקופה האחרונה מתנחם אני בעובדה שנגאלת מייסוריך ואולי טוב שכן...

בפברואר 1992 נקראנו ביחד עם אנטון לזירת רצח בג'נין, היום היה יום גשום מאוד ושנינו יצאנו לחפש נקודה חולשת ממנה נוכל לצלם את הזירה בעוד אנטון נשאר מאובטח ע"י מספר חיילים לטפל באזור הגופה. עקב הגשם העז תנאי הראות היו קשים מאוד ולאחר הצילומים ירדנו שנינו מההר והתקדמנו לעבר הזירה. אני הלכתי לפניך ולפתע משהו בתוכי אמר לי להסתובב ולבדוק אתך קשר עין. אך למרבה הפלא אתה שלפני דקה דשדשת במים הזורמים הקוצפים מאחורי... לא היית שם. למרבה המזל כאשר הרכנתי את ראשי בחיפוש אחריו הספקתי לראות את חליפת הסערה הצהובה שלך מבצבצת מתוך הבוץ והמים העכורים וברגע האחרון הספקתי לאחוז בך בכל כוחותיי (למעשה את הכוחות האלה שאבתי מהפחד שמע אצטרך לעמוד מול רחל ולמסור לה את הבשורה הרעה...) ואתה מדי פעם היית מוציא את ראשך מעל פני המים השוצפים אוסף מעט אוויר וחוזר לצלול כשאני אוזר ביד אחת בחליפה וביד השנייה ברצועת המצלמה שהייתה כרוכה סביב כתפך. רגעים אלה נמשכו כנצח שכן, כל מספר שניות היית נשאב לתעלה שהייתה מתחתך עד אשר הגיע חייל שניצב לא הרחק משם ולרגע חשבתי שהנה באה הישועה. אך למזלנו גם הוא נפל לאותה התעלה והחל להישאב ונאלצתי לשחרר ממך יד אחת ולאחוז בשניכם עד שהגיעו חבורת החיילים שאבטחו את אנטון וסייעו לי להוציא את שניכם מהתעלה. האמת שמאז שנפגשנו וסיפרת לי על המחלה רציתי להאמין שגם הפעם הגורל ייטיב אתך, אך לצערי כנראה שמישהו שם למעלה החליט הפעם אחרת. יחד עם זאת מי כמוני וכמו כלל הנוכחים כאן יודעים שזכית באישה מופלאה, וילדים מקסימים, אשר ליוו אותך ברגעך הקשים והעניקו לך המון אושר ונחת לאורך כל תקופת חיך וגרמו לך לעצום את עיניך אולי עם כאב, אך עם אושר וסיפוק שזכית להקים משפחה למופת.

י'א' ידעת עליות וירידות במקצוע אותו בחרת ובו שהית שני שלישי מתקופת שרותך המשטרתית. חלק מהניצבים כאן לעולם לא ידעו אילו חוויות קשות עובר קצין המעבדה הניידת ומה הוא נושא עימו בסל זיכרונותיו. אני שיצא לי יותר מפעם אחת לעצור את הניידת ולחבק אותך אל כתפי כתוצאה ממצב נפשי קשה בדרך אל זירה או בחזרה ממנה יודע כי הקשר ביננו היה יותר "מקשר דם" תרתי משמע, ורק היום מרשה אני לעצמי לשחרר את הסוד שהיה ביננו כה כמוס ומעולם לא דברנו עליו.

י'א' גם את התואר הראשון וגם את התואר השני בלימודי ארץ ישראל עשינו יחדיו ושעות ההכנה למבחנים המשותפים והישיבה על סמינריונים משותפים היו מנת חלקינו. לימים שמחתי לשמוע ממך על בחירתך להמשיך בנושא והגשמת חלומך להיות מדריך טיולים בארץ. יאמר לזכותך כי השארת אחריו גם במשטרת ישראל לא מעט שוטרים אשר שאבו ממך ידע מקצועי וניסיון במסגרת היותך מדריך בבית הספר לשוטרים, ולאחר פרישתך ידעת להנחיל את אהבת הארץ לנוער ולקבוצות מטיילים רבות ועל כך תבורך!!!

לאורך כל השנים הוכחת שהביטויים והמילים: חברות, טוב לב, נתינה, ערכיות, מוסר עבודה, אהבת המשפחה הם חלק בלתי נפרד מה-D.N.A הזורם בעורכיך.

אמנם קשה לי לעמוד כאן ולהיפרד ממך אך מנחמת אותי העובדה שנגאלת מייסוריך....

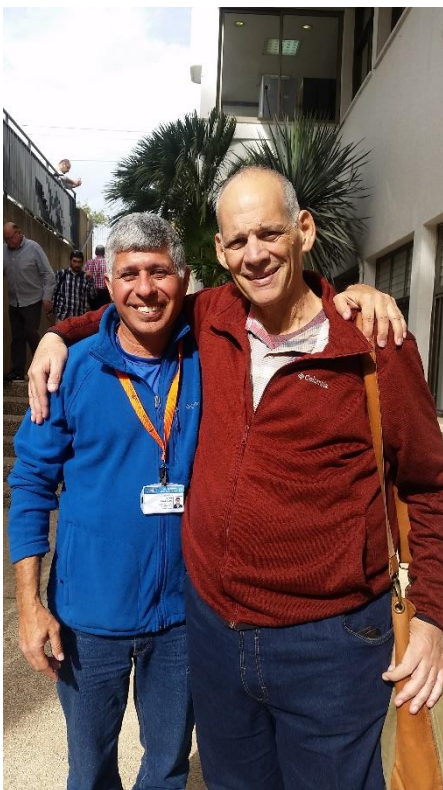
היה שלום חבר נוח בשלום על משכבך ודע לך, שאני מצדיע לך על מי שהיית, ומה שהשארת אחרך.

אזהב אותק!
איתן
הכותרת רב פקד בדימוס
במשטרת ישראל - קצין ליהוי פליאי

ינאי - איש אציל

בערב שמחת תורה, הבאנו את ינאי לקבורה.
רבים היו שם ממחולות חייו השונים
חלקם מהשרות במטרה וחלקם מדרכי טיולים.
ינאי היה מלח הארץ, איש מעשי ופעלתן
ובמשימות שלקח על עצמו היה גאה ודעתן.
איתן מלכה, חברו הטוב, היטיב בהספד המרגש לאלות
את מה שער על ינאי וחבריו בקירות הרצח המלוויות.
חביב היה ינאי על חבריו ותמיד לפשרות התכוון.
גם אם בצד השני של המתרס לא קיבלו את מה שתכנן.
חושב קדימה מספר רב של צעדים
וידע את מה שרוב האנשים סביבו צדיין לא קולטים.
שיחות רבות היו לנו ותסכולו שפק בפני
איך וכיצד לא רואים את מה שגם ראו ציני.
אבל לא איש כינאי ירים ידיים ויכנע
לא בנושא הזה ולא בהתמודדות עם המחלה האורח.
את מחלתו נשא ינאי באצילות וכמו גבר
אפילו כשכאבי תופת תקפו אותו מכל עבר.
נותנה בידי שיחתנו האחרונה מלפני שבוציים
ואמרנו זה לזה שאין כבר מה לומר כי מה יום מיומיי.
מסופו של יום שבו איש לביתו ומשפחתו בערב שמחת תורה
כאשר ב"מבנה" שלנו יחסר ינאי ונשארה רק עצבות נוראה.
הלכנו דרך ארוכה ינאי חברי הטוב ואני לצולע לא אשכח אותך!!!

רוני פלד

נהריה

20/10/2019

ינאי'

את **ינאי'** זכיתי להכיר עם היבחרו למועצת האגודה בשנת 2016.

בכל ההתקשרויות השונות שהתקיימו בינינו, העבודה עמו הייתה תמיד רגועה, נינוחה, הגיונית, מפשרת.

לעיתים, היו בישיבות המועצה דיונים סוערים **ינאי'** תמיד הציג את הצד השקול.

את מה שהתחייב לעשות כחבר מועצה, תמיד ביצע.

בשנתיים האחרונות לקח על עצמו לערוך את המגזין של האגודה.

ינאי' היה מקצועי, מעניין, בלתי נלאה בהשגת חומרים חדשים ולא הרפה עד שקיבל את מבוקשו.

למי שלא יודע, חברי המועצה מתפקדים בהתנדבות מלאה.

לפני כמה חודשים, **ינאי'** הודיע על התפטרותו מהמועצה. היה לי מאוד עצוב שכן.

היה לי ברור שאם כך הוא בחר, הוא יודע ומכין עצמו לעתיד לבוא.

קצת לאחר מכן, הוא ביקש מרוני פלד להחליף אותו כעורך המגזין וגם תפקיד זה, העביר הלאה באחריות מלאה.

לפני כחודש, הייתה לי תקווה קטנה, **כשינאי'** דיבר איתי על "איך זה לגור במרכז ואיפה נכון לגור"...

הופתעתי מהשיחה, אבל קיוויתי שאם הוא מדבר על העתיד, אולי הוא יהיה מספיק חזק כדי לנסות לבצע שינויים.

לצערי, תקווה זו נגזזה..

ינאי'. שמחתי להכיר אותך, לעבוד אתך, במעט שעבדנו ביחד.

עצוב לי שהלכת.

בהערכה,

מת'ה.

דברים לזכרו של ינאי עזריאל ז"ל

ביום שבת של חול המועד סוכות נתבשרתי כי חברי 'ינאי' על לבית עולמו.

מעבר לעצב הגדול שחשתי באותו רגע חשבתי גם על דבריו אלי לפני מספר חודשים. שעוד היה יכול לדבר. שהוא חושב חיובי לאותו זמן אך לא קל לו בכלל.

מי היה 'ינאי' שהכרתי ?

עם 'ינאי' נפגשתי בחודש אוגוסט 2013 במסגרת כינוס ספונטני של מורי דרך שעוסקים בעיקר בתיירות הפנים בכעס על האגודה שלא מייצגת ופועלת למענם בכלל. באותו כינוס סוכם על מס' נושאים שיועברו למועצת האגודה לתגובתה.

זה בעצם היה המפגש הראשון שלי למרות ששנינו מגיעים מאותה מערכת רק במחוזות ותפקידים שונים.

ואכן חודש לאחר מכן הופיעו בישיבת מועצה בני כפיר 'וינאי' ז"ל והציגו את הנושא מול חברי המועצה ולצערי התגובה הייתה מזלזלת .

בעקבות כך החלה התארגנות 'ינאי' היה מהמובילים, שבמבחן התוצאה נבחרה מועצה שברובה הייתה חדשה להוביל את מורי הדרך באשר הם, 'וינאי' נבחר כחבר מועצה.

'ינאי' הביא רעיונות ונושאים רבים ומגוונים לקדם את האגודה, ואת מורי הדרך שלא תמיד התקבלו בעניין. ואף אני הייתי מאד "סקפטי" באשר להצלחה. למרות כל זאת הוא זה שהתחיל ומשך אחריו את חלק מחברי המועצה לתת מזמנם ולסייע במשרדי האגודה, פעל לגיוס חברים חדשים וכאלה שפרשו מחברותם בחזרה לאגודה. וכמובן גולת הכותרת הייתה, ניהול ועריכת המגזין האינטרנטי "צידה לדרך" שבניהולו ועריכתו הופיע כמו שעון בתחילת כל חודש בדואר האלקטרוני של כל חברי האגודה ונוספים שפועלים משיק למטרות האגודה. ובנימה אישית :

לפני כשלוש שנים נודע לי שינאי חלה במחלה הארורה, אושפז וקיבל טיפולים ולמרות זאת המשיך לעסוק בהדרכת מטיילים, גם בתיירות פנים וגם בתיירות הנכנסת. המשיך להסתובב בכל רחבי הארץ בין יחידות משטרת ישראל ומועדוני גמלאי המשטרה כמרצה בתחום ידיעת הארץ וכמדריך הסיורים של החוג. אף אני במועדון שבו אני חבר זכיתי לשמוע את הרצאותיו.

לפני יותר משנתיים חליתי אף אני במחלה הארורה ונודע 'ינאי' התקשר אלי, עודד אותי, וקצת סיפר לי על מה שעבר ועובר, והכי חשוב אמר לי בדרכו הרגועה "חשיבה חיובית היא חלק גדול מההתמודדות והניצחון על המחלה" ואכן לגבי, נכון לעכשיו צדק.

בערב ראש השנה התקשרתי לאחל לו שנה טובה אך הוא לא ענה ושלחתי לו הודעה כתובה שעליה. השיב: "שנה טובה לך ולמשפחתך ורק בריאות".

ההתעקשות של 'ינאי' ז"ל להיות חיובי ולעסוק בעשייה ציבורית למען מורי הדרך, תוך כדי ההתמודדות שלו במחלה עד אשר כלו כוחותיו ראויים להנצחה והוקרה.

יהי זכרו ברוך !

צביקה בוכמן

מסיפורי השטח הגדול

הקדמה: לפני מספר חודשים פנה אלי *ינאי עוזיאל* ז"ל וביקש ממני להעלות על הכתב חלק מהסיפורים והאנקדוטות שאני מספר בסיור מיוחד שנקרא "שוטרים מספרים על שוטרים וגנבים". השבתי, שכשאמצא זמן אעשה זאת. והסיפור הבא מובא ע"פ בקשתו ולהנצחתו.

ממקום של קדשות הפך למקום של קדושה

אין אחד שלא מכיר את השם "קזבלן" ע"פ המחזמר משנות ה-50 והסרט משנות ה-70. סיפור של חייל העושה מעשה גבורה, ומגיע לשכונה, ובגלל מוצאו נדחק לשולי החברה, שם מארגן סביבו חבורה של צעירים העוסקים בשפה מכובסת במעשה קונדס – זה יפה למחזמר או לסרט אבל המציאות הייתה שונה לחלוטין.

ביפו באזור הנקרא השטח הגדול התגורר אדם בשם חיים דהאן שכונה בשם "קזבלן". הבחור היה סרסור והחזיק בביתו נשים אשר עבדו עבורו. בין היתר התעסק בכל מיני מרעין בישין והיה איש אלים. בתחילת שנות ה-60 נשפט ונכלא למספר שנים בכלא שאטה אשר בעמק בית שאן.

באותם שנים החלו בפינוי התושבים מהעיר העתיקה ביפו שהייתה מרכז השטח הגדול, חלקם עברו להתגורר בשיפולי האזור וחלקם עזבו בכלל. לשיפולי השטח הגדול הגיעו להתגורר שני גיסים שאחד מהם שמו יוסף אבו זמיל אשר היה סוחר רהיטים בשוק הפשפשים, והשני עמרם חזן אשר פתח עסק לממכר בשר ודגים וזאת בסמוך לביתו של "קזבלן".

לא נראה להם לגדל ילדים ליד בית בושתי. ולכן עשו מעשה, נסעו לבקר את קזבלן בכלא ובקשו ממנו למכור להם את ביתו. להפתעתם הסכים ואף נקב בסכום גבוה מאד למכירת ביתו.

השניים לא נבהלו. חזרו ליפו אספו כסף ולמרות זאת היה חסר להם כ-3000 ₪ להשלמת הסכום הדרוש.

חזרו לבית הכלא ואמרו לקזבלן: "שמע חיים גם כך בקשת סכום גבוה מאד תוריד קצת הבית מיועד להקמת בית הכנסת לשכונה". להפתעתם הסכים.

העבירו את הכסף ורכשו את הבית. ניקו אותו וסידרו אותו כבית כנסת ויחידת הדיור הצמודה שיכנו את חמותם שהייתה אחראית לאחזקת המקום. ומאז ועד היום המקום משמש כבית כנסת פעיל בכל ימות השבוע, כל ימות השנה.

אבל... כנראה רוחו של "קזבלן" עדין שורה במקום ועל כך בהזדמנות אחרת .

נכתב לזכרו של חברינו "ינאי עוזיאל" יהי זכרו ברוך

צביקה בואמן

חויות אפס עם ינאי צוילאף ז"ל:

היה זה יום אביבי, עם מזג אוויר מעונן חלקית עד נאה. ינאי ואני, מדריכים בטיול שנתי, ששילב עליה ברכבל לחרמון.

אמנם היה קצת קר, אבל הראות הייתה טובה.

בדרך למעלה שנינו על אותה קרונית ברכבל... כל הזמן 'ינאי' מזמין אותי לזהות מלמעלה:

כפפה שנשמטה, מעיל שנשכח, מטריה שעפה ברוח, כובעים וצעפים צבעוניים. פריטי

הלבוש, אשר צובעים את משטחי השלג הלבן בנקודות צבע.

'ינאי' כדרכו נהנה מן הנוף, ממזג האוויר, ומהעובדה כי הטיול עובר בהצלחה.

לפתע הוא פונה אלי ומספר לי על אותם ימים בהם השתתף כשוטר צעיר במבצע חלוקת

תעודות הזהות הכחולות לדרוזים בגולן.

'ינאי' מתאר את ההתרחשות:

במלחמת ששת הימים צה"ל כובש את הגולן, רוב האוכלוסייה האזרחית נוטשת את הגולן

ביחד עם הצבא הסורי, למעט תושבי הכפרים הדרוזים. על אותם כפרים הוטל שלטון צבאי,

ומושל מטעם צה"ל ניהל אותם.

ב-1982 העבירה הממשלה בראשות ראש הממשלה בגין, את חוק סיפוח הגולן, כלומר

ביטול הממשל הצבאי.

החלופה לכך, סיפר 'ינאי', היא בהענקת תעודות זהות כחולות לתושבים הדרוזים בגולן.

קמה התנגדות עזה בקרב התושבים, אפשר לומר התקוממות.

הדרוזים הביעו נאמנות לשלטון אסאד, לשלטון הסורי, רבים מבני משפחותיהם נמצאים

בסוריה, והם לא מסוגלים לקבל על עצמם מרצון חופשי, מסמך שיזהה אותם כאזרחי

ישראל.

'ינאי' מספר שהם נכנסו בכוחות מתוגברים למגדל שאמס, מלווים באבטחה כבדה, מנסים

לאתר כתובות, ולמסור את התעודות. והדרוזים בהתנגדותם, יוצאים לרחובות, מביעים

התנגדותם ושורפים אל מול עיני השוטרים את התעודות.

ינאי מתאר כאן אנדרלמוסיה ובלגן, ומרד קטן שצריך להשתלט עליו, כי הרי ממשל צבאי כבר

לא קיים.

השנים עוברות, מספר 'ינאי', מי שבכל זאת הסכים לקבל את התעודה, זכה לחרם מנכבדי

העדה, הודר ממעגלי החיים בכפרים, חתונות, שמחות, לוויות.

רק בשנים האחרונות , סיפר **ינאי'**, רק אחרי שעברו כל כך הרבה שנים, הדרוזים נוטים לקחת את תעודת הזהות הכחולה, הם מבינים ששלטון אסאד שטובח ללא רחם באזרחיו, הוא שלטון אימים שהוא רע להם והם מעדיפים לקבל את מרותה של ישראל.

בנימה אישית:

גם אחרי הטיול הזה, נפגשתי עם ינאי מספר פעמים. למרות הסבל הכבד והקושי, תמיד מצא דרך להיות נינוח, ענייני, אופטימי ואף לתת עצה טובה מניסיון החיים העשיר שלו.

ינאי יקר, אתה תחסר.

למיר אל
מורה דרך

ינאי אשר הכרתי

לפני כשנה נתבקשתי להעביר הרצאה על ט"ו בשבט. ביקשתי סיוע מחברים. תוך זמן מאוד קצר הגיעה אלי מצגת מושלמת ואיתה דפי הסבר. בצמוד המילים, אם נדרש להסבר או עזרה נוספת, מוזמן להתקשר... כך החל הרומן. לימים היה הוא אשר שכנע אותי להעמיד עצמי לבחירות למועצת האגודה. גיליתי אדם מקסים וקשוב הלוקח על עצמו כל נושא ברצינות והתמדה. ינאי הפך להיות לי למנטור, בדרכו הנעימה גילה לי את קוד ההתנהגות והפעולה באגודה, טרח לתת לי את ההיסטוריה של האגודה מיום היווסדה, סיפר לי את השתלשלות הדברים, בצורה מאוד אובייקטיבית את הסיבות לפירוד. שיחות רבות ניהלנו על המשך דרכה של האגודה. האגודה הייתה מאוד חשובה לו, ולא רק האגודה אלא כלל מורי הדרך. את המגזין אותו ערך כל השנים, ביקש להפיץ לכלל מורי הדרך ולא רק לחברי האגודה. הוא ערך את המגזין עד יומו האחרון. היו בינינו חילוקי דעות, אותם פתרנו תמיד ברוח טובה, ברוחו שלו. מסר זה הייתה אחת ההודעות האחרונות אשר שלח לי. הודעה זו המאפיינת את דמותו של ינאי.

לגבי האגודה, עצם היותנו מעורבים שם, הופכת אותנו לבעלי ידע יותר מכל אחד אחר, ואנו יודעים לא מעט דברים על התהליכים המתרחשים בין האגודה לגורמים אחרים. לעיתים אנו לוקחים את רגשותינו למחוזות אחרים ושוכחים שאם לא הייתה בידינו האינפורמציה הזו אולי לא היינו טעונים כל כך... עצם היותנו טעונים מלמדת כי אכפת לנו מאוד, לכן רק סבלנות ואורך רוח, ושיחות ביננו מועילות. כל אלה רק מחזקים אותנו.

בכל ארגון יש מחלוקות ויש שגיאות ויש חוסר הסכמות. אם נרים ידיים אז יחזרו כוחות חלשים לנהל את האגודה והמצב יהיה גרוע מאוד.

חבר אתה כבר חסר

יהי זכרו ברוך

ישובצט חכאון

כמה מילים לזכרו של ינאי:

ינאי,

דרכינו הצטלבו לראשונה בעבודת הדרכה במכללת הגליל,
ימי שבת אינטנסיביים עם אורחים חמים ונלהבים.
ינאי היה חדש בהדרכת צליינים, והיה לי הכבוד והעונג להדריך אותו אל תוך נישת ההדרכה
המלהיבה הזאת.

פגשתי אדם מקסים, נינוח, חייכן, מחויב, קשוב ואחראי.
השותף המושלם ליום עבודה צפוף הגדוש בתיאומים והחלטות.
נהייתי מאוד מחברתו, ממקצועיותו ובעיקר מאישיותו הנעימה והמפרגנת.

מאחלת לך **ינאי** יקר מנוחה שלמה.

טל מנחם

ינאי עוזיאל ז"ל

ינאי חברינו לאגודה היה נשמה ייחודית,
מידי פעם היה מתקשר לשאול אותי לשלומי.
ולמה אני לא כותבת משהו מעניין לחוברת "צידה לדרך".
בחוברת הראשונה שהוציא **ינאי** כתבתי על היותי בת נהריים,
והכתבה מופיעה גם בגוגל על נהריים.
לפני כמה שבועות, עוד לפני שנפטר דיברנו בטלפון ,
ואמרתי לו שישנן שמועות שמחזירים את נהריים,
ואני אכתוב מאמר לחוברת "צידה לדרך" הוא מאד שמח.
לצערי לא הצלחתי להעביר החומר והוא הלך לעולמו.
חבל שהוא לא איתנו. ניגאל מייסוריו.
נזכור אותו תמיד. בנחישותו בהופעתו בדבריו, ובעשייתו הברוכה.
בכל פעם כשאכתוב על נהריים לא אשכח אותו.
כששמעתי שהוא נפטר כיבדתי אותו בבואי להלוויה שלו.

יהי זכרו ברוך

ירדנה מנור

גילוי מצבה לחברנו ינאי עוזיאל

במלאת חודש לפטירתו יצאנו שוש מץ ואני לטכס גילוי המצבה של חברנו ינאי עוזיאל, איש שאהב טבע ואדם, והוביל באהבה מטיילים לאורכה ולרוחבה והנחיל את מורשתה בשקיקה כמו כל חורבה שהצליח להחיות מיקומה בהיסטוריה של ארצנו.

אך טבעי שמצבתו תהיה כולה ארץ ישראל. האבן הטבעית מסלע דולומיט הלוח מסלע מותמר מהר חברון, המפה החרוטה של ארצנו שאותה כה אהב והמשפט שנכתב בקצה המצבה: "מי-האיש, החפץ חיים". (תהילים פרק לד', יג).

הטכס היה משפחתי, צנוע ומצומצם, על פי דרישת המשפחה. נאמרו מילות געגוע מחברים ובעיקר מאשתו, שהיו מרגשים מאוד על החברות, האהבה ורגעי האושר המשותפים לו ולה.

יהיה זכרו ברוך ותהיה נשמתו צרורה בצלור החיים .

אליהו מילוא - מילוא חבר הנהלה

שָׁלוֹם, חֵבֵר.

